

Οι τάσεις στην Ευρώπη & τον κόσμο

Στην προηγούμενη ενότητα για τα σημαντικότερα γεγονότα της περιόδου που μελετάμε, αναφερθήκαμε ήδη και σε ορισμένες από τις διεθνείς και ευρωπαϊκές εξελίξεις που καταγράφηκαν και στην ελληνική δημόσια συζήτηση. Στην ενότητα αυτή θα παρουσιάσουμε, όπως κάνουμε σε κάθε έκδοση των προηγούμενων **Εκλογικών Τάσεων**, ορισμένα εκλογικά και δημοσκοπικά δεδομένα που αφορούν το εξωτερικό.

Ο πρώτος **δείκτης** που παρακολουθούμε διαχρονικά αφορά στην **αποδοχή των διεθνών ηγετών**. Όπως έχουμε επισημάνει και παλιότερα, ο δείκτης αυτός -τόσο στη διεθνή όσο και στην ελληνική πολιτική σκηνή- έχει συγκριτικά μικρή αναλυτική αξία. Ωστόσο αποτυπώνει αναμφίβολα τάσεις.

10

Στα στοιχεία που πρέπει να καταγράψουμε την τρέχουσα περίοδο περιλαμβάνονται:

(α) Η περαιτέρω πτώση της δημοτικότητας του Boris Johnson (είναι ο ηγέτης με τα χαμηλότερα ποσοστά «καθαρής» αποδοχής μεταξύ αυτών που παρακολουθούμε), ο οποίος εξάλλου παραιτήθηκε από την ηγεσία των συντηρητικών και την πρωθυπουργία, παραμένοντας ως υπηρεσιακός πρωθυπουργός μέχρι την ολοκλήρωση της διαδοχής,

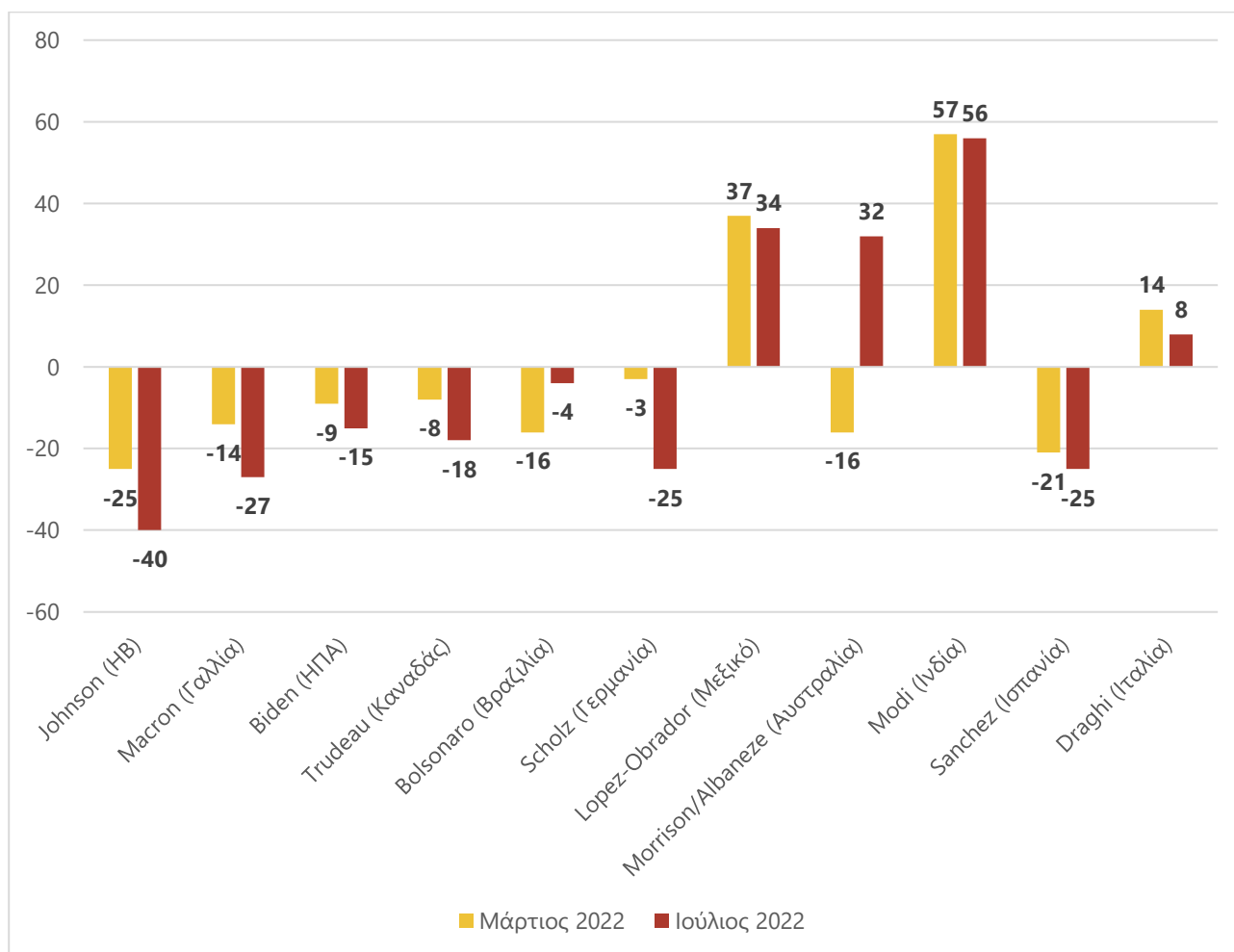
(β) η περαιτέρω πτώση της δημοτικότητας του Joe Biden, η οποία ενδέχεται να παίξει σημαντικό ρόλο και στην έκβαση των επικείμενων ενδιάμεσων εκλογών (midterm elections) στις ΗΠΑ, που διεξάγονται στη σκιά της οικονομικής κρίσης αλλά και της διερεύνησης της κατάληψης του Καπιτωλίου από οπαδούς του πρώην προέδρου Donald Trump, ενώ ήδη η συζήτηση για τις υποψηφιότητες (και των Δημοκρατικών) στις επόμενες προεδρικές εκλογές έχει ανοίξει,

(γ) η ελεύθερη πτώση της δημοτικότητας του Emmanuel Macron, που είναι ασυνήθιστη για μια αμέσως μετεκλογική περίοδο αλλά και ενδεικτική του κλίματος που επικράτησε και στις πρόσφατες προεδρικές και βουλευτικές εκλογές στη χώρα,

(δ) η -ομοίως- μεγάλη μείωση των ποσοστών αποδοχής του Olaf Scholz στη Γερμανία και (ε) η νέα σελίδα στην πολιτική ζωή της Αυστραλίας, με τον νέο πρωθυπουργό και ηγέτη των Εργατικών να ξεκινά τη θητεία του με υψηλά ποσοστά αποδοχής.

Συνολικά, επικεντρώνοντας κυρίως στην Ευρώπη, θα λέγαμε ότι -τουλάχιστον εκ πρώτης όψεως- ενώ η πανδημία έγινε αντιληπτή από τους πολίτες ως μια εξωτερική απειλή, με αποτέλεσμα να τους στρέψει προς την εκάστοτε ηγεσία της χώρας τους, ο πόλεμος στην Ουκρανία δεν φαίνεται να ερμηνεύεται με τον ίδιο τρόπο, κάτι που είχαμε επισημάνει και στην [προηγούμενη έκδοση των **Εκλογικών Τάσεων**](#). Οι πολίτες αντίθετα μάλλον καταλογίζουν μεγαλύτερο μερίδιο ευθύνης στους ηγέτες τους για τη διαχείριση της κρίσης αυτής και, ταυτόχρονα, επικεντρώνονται περισσότερο στην εσωτερική όψη των συνεπειών της -και ιδίως τα ζητήματα της αγοραστικής δύναμης, γεγονός που τελικά αντανακλάται και στα ποσοστά αποδοχής των αντίστοιχων ηγετών.

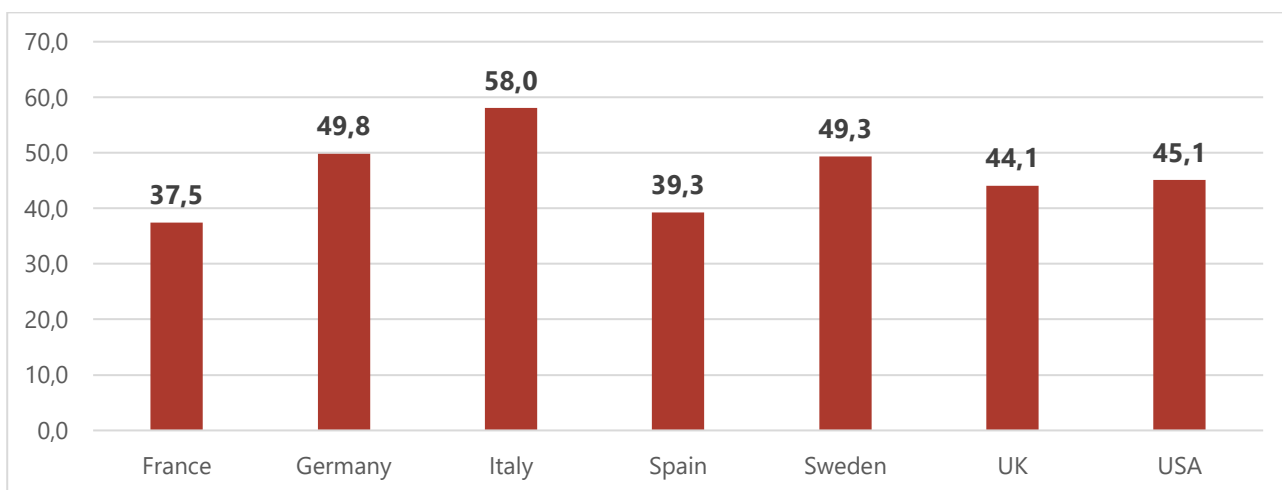
Διάγραμμα 1 : Πώς μεταβλήθηκε η καθαρή αποδοχή (θετικές γνώμες μείον αρνητικές γνώμες) μερικών από τους σημαντικότερους ηγέτες διεθνώς (Μάρτιος vs Ιούλιος 2022)

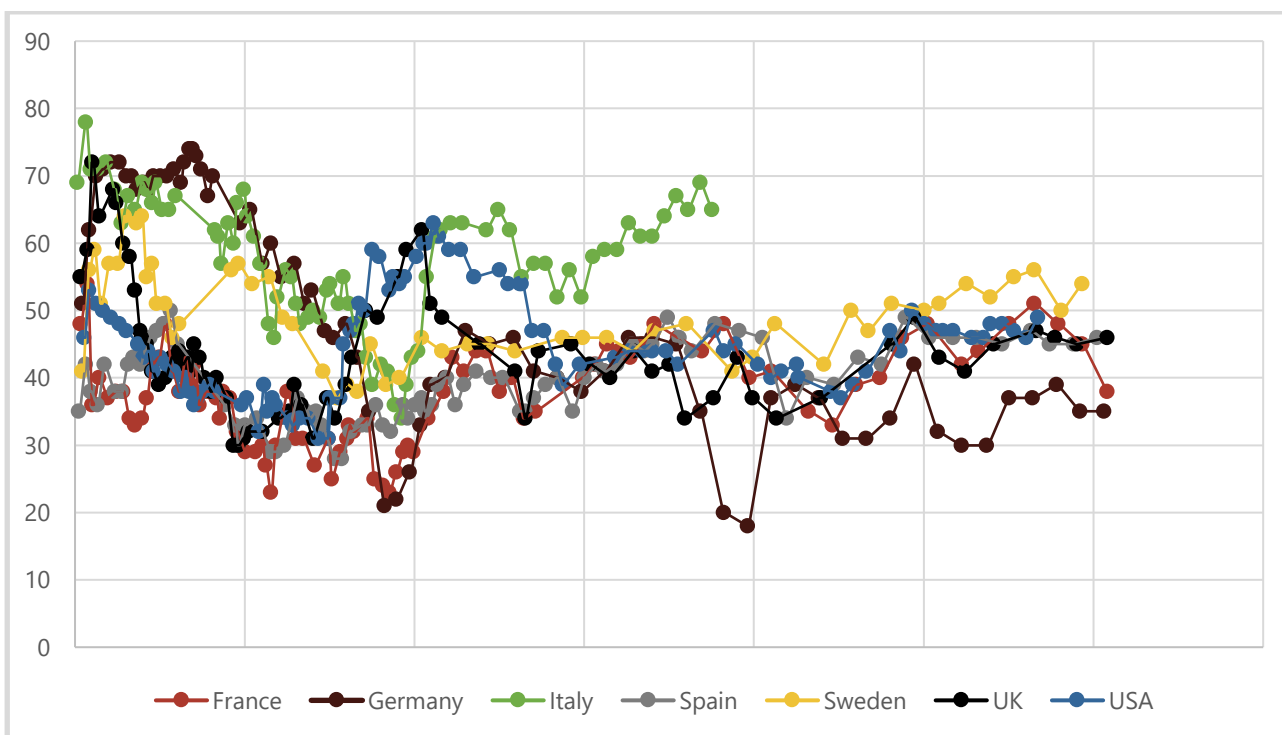
* Πηγή : Επεξεργασία δεδομένων από Morning Consult (<https://morningconsult.com/form/global-leader-approval/>)

Ένας δεύτερος δείκτης που μελετάμε σταθερά και στις προηγούμενες εκδόσεις των **Εκλογικών Τάσεων** είναι αυτός της **ικανοποίησης των πολιτών από τη διαχείριση της πανδημίας** από τις εθνικές τους κυβερνήσεις, ο οποίος ωστόσο τείνει να παρουσιάζει μικρότερο ενδιαφέρον ως εργαλείο εκλογικής ανάλυσης, στο βαθμό που η σημασία της πανδημίας στην κοινή γνώμη υποχωρεί.

Διάγραμμα 2 : Πώς αξιολογούν οι πολίτες τη διαχείριση της πανδημίας από την κυβέρνησή τους; (Μέση επιδοκιμασία με βάση τις επιμέρους μετρήσεις του διαστήματος Μάρτιος 2020 – Ιούνιος 2022)*

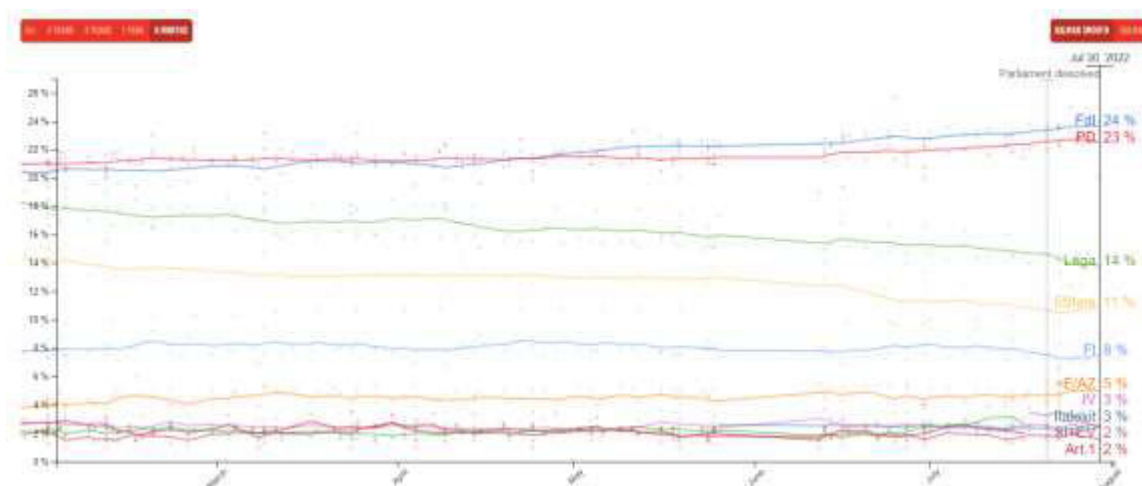
Διάγραμμα 3 : Διαχρονική εξέλιξη της επιδοκιμασίας των κυβερνητικών χειρισμών (Μάρτιος 2020-Μάρτιος 2022)*

* Πηγή : Επεξεργασία δεδομένων από YouGov (<https://yougov.co.uk/topics/international/articles-reports/2020/03/17/perception-government-handling-covid-19>) – Τα τελευταία διαθέσιμα δεδομένα για κάθε χώρα ποικίλουν. Στο σύνολο του διαγράμματος φτάνουν μέχρι το τέλος Ιουνίου 2022.

Σε ό,τι αφορά **επικείμενες εκλογικές αναμετρήσεις** με ενδιαφέρον και για τη χώρα μας, αναμφίβολα οι προβολείς στρέφονται στις εκλογές της 25^{ης} Σεπτεμβρίου της **Ιταλίας**, μετά την εκεί πολιτική κρίση και την παραίτηση του Mario Draghi. Στις εκλογές αυτές ο κίνδυνος να αναδειχθεί πρώτη η (ακρο)δεξιά Giorgia Meloni και το κόμμα της Fratelli d'Italia είναι περισσότερο από ορατός, ενώ αυτή τη στιγμή το ενδιαφέρον στρέφεται στις συμμαχίες που σχηματίζονται.

Διάγραμμα 4: Δημοσκοπική καταγραφή εξαμήνου – Ιταλία*

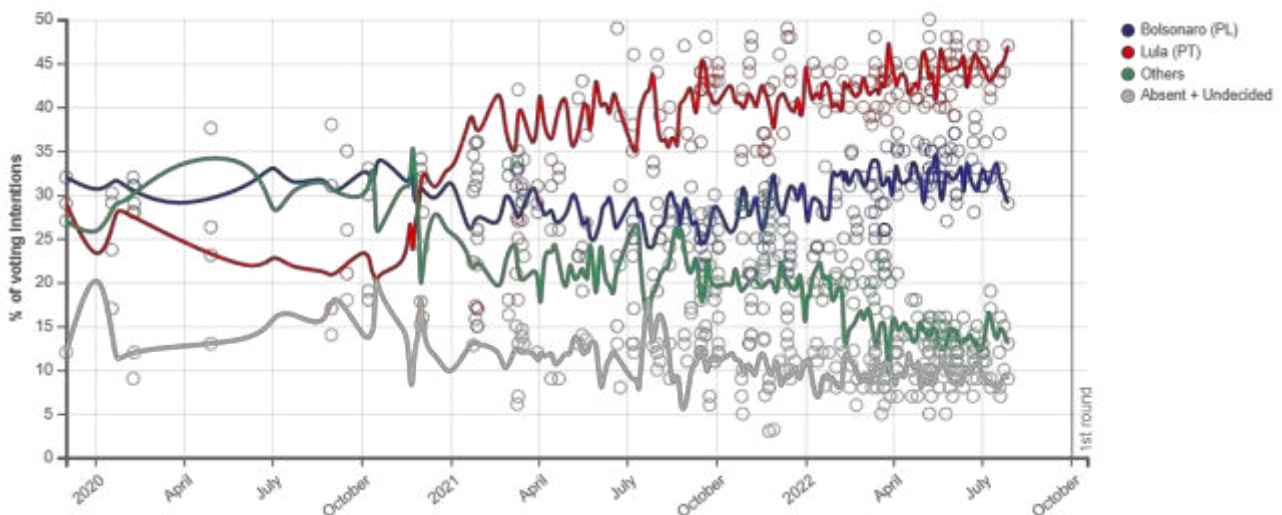
*Πηγή: Politico Poll of Polls (<https://www.politico.eu/europe-poll-of-polls/italy/>)

Εκτός Ευρώπης, τους επόμενους μήνες η προσοχή στρέφεται στη Βόρεια και στη Νότια Αμερική. Στη δεύτερη, μετά και την ιστορική νίκη του προέδρου Pedro στην **Κολομβία**, υπάρχουν ενδείξεις ενός νέου κύματος της «ροζ παλίρροιας» στην ήπειρο αυτή, το οποίο αναμένεται να ενισχυθεί με τα αποτελέσματα των προεδρικών εκλογών στη **Βραζιλία** (2/10/2022), εφ' όσον επιβεβαιωθούν οι δημοσκοπήσεις που θέλουν τον πρώην πρόεδρο Lula, όχι απλώς να επανακάμπτει στα πολιτικά πράγματα της χώρας μετά την κατάρρευση των σε βάρος του διώξεων, αλλά και να προηγείται του ακροδεξιού νυν προέδρου Bolsonaro.

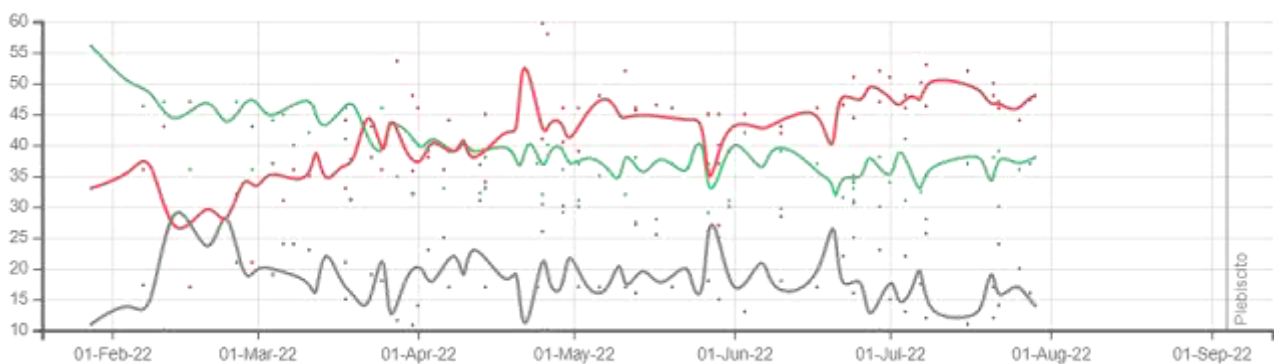
Κρίσιμο είναι και το συνταγματικό δημοψήφισμα στη **Χιλή** (4/9/2022), το οποίο υπήρξε προϊόν της μεγάλης κοινωνικής κινητοποίησης που γνώρισε η χώρα τα προηγούμενα χρόνια και -εφ'

όσον εγκριθεί η πρόταση νέου συντάγματος όπως αυτό διατυπώθηκε από τη Συνταγματική Συνέλευση, κάτι που ωστόσο δεν αποτυπώνεται μέχρι στιγμής στις δημοσκοπικές τάσεις- θα σηματοδοτήσει μια τομή στην ιστορία της Χιλής.

Διάγραμμα 5: Δημοσκοπικές τάσεις - Βραζιλία (προεδρικές εκλογές Οκτωβρίου 2022)*

Διάγραμμα 6: Δημοσκοπικές τάσεις - Χιλή (δημοψήφισμα για το νέο σύνταγμα - 4/9/2022)*

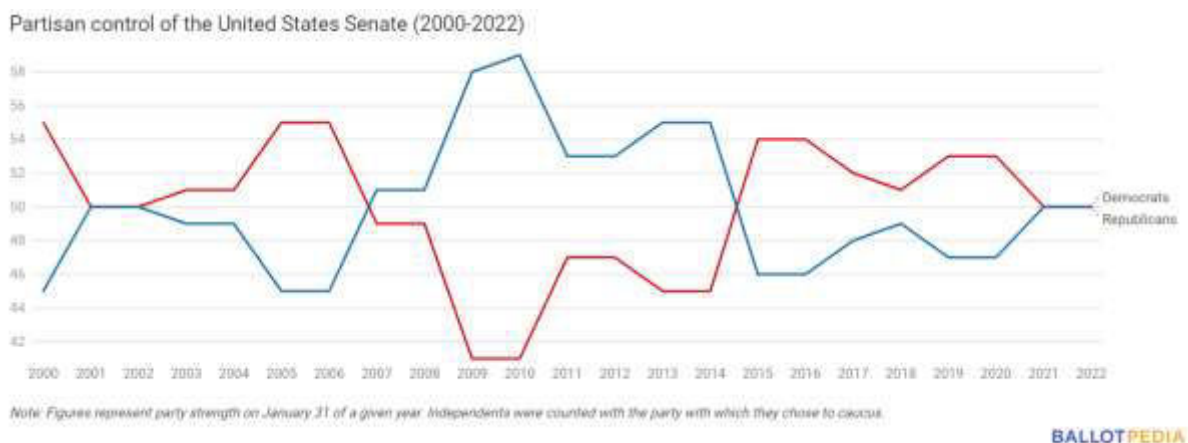

* Πηγή: Wikipedia

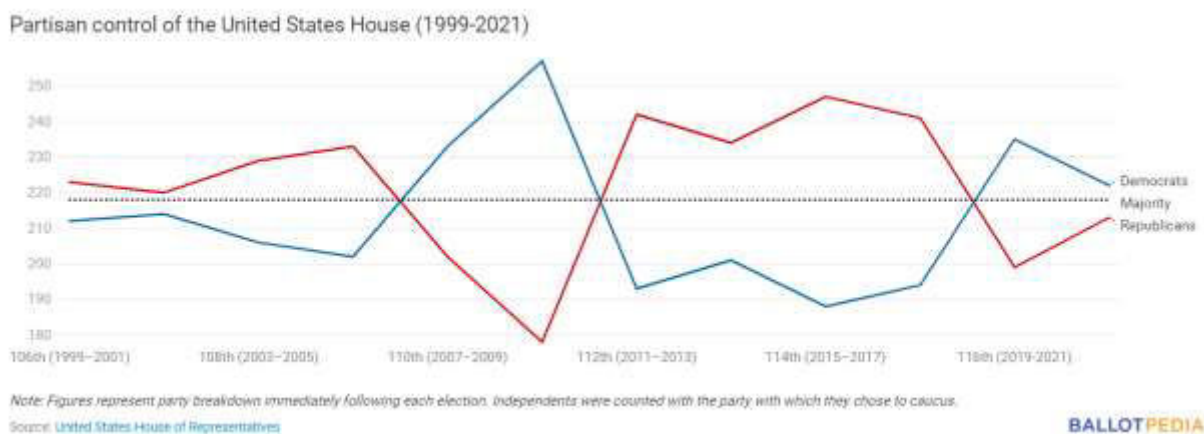
Στη Βόρεια Αμερική, το ενδιαφέρον μονοπωλούν προς το παρόν οι **ενδιάμεσες εκλογές του Νοεμβρίου στις ΗΠΑ**, από τις οποίες θα προκύψουν μεταξύ άλλων 35 νέοι Γερουσιαστές και 435 νέοι Βουλευτές, με ενδεχόμενη μεταβολή της ισορροπίας δυνάμεων στα δύο νομοθετικά σώματα της χώρας. Η μάχη για τη Γερουσία εμφανίζεται αμφίρροπη (με 21 από τις έδρες που κρίνονται

να κατέχουν σήμερα Ρεπουμπλικάνοι και τις 14 Δημοκρατικοί Γερουσιαστές), όπως ήταν εξάλλου και η μέχρι σήμερα σύνθεσή της, ενώ η Βουλή -όπου οι Δημοκρατικοί έχουν μέχρι σήμερα την πλειοψηφία- είναι πιο σίγουρο ότι περάσει υπό τον έλεγχο των Ρεπουμπλικάνων.

Διάγραμμα 7: Πλειοψηφία στη Γερουσία των ΗΠΑ από το 2000 μέχρι σήμερα*

Διάγραμμα 8: Πλειοψηφία στη Βουλή των ΗΠΑ από το 2000 μέχρι σήμερα*

*Πηγή: BallotPedia

Τέλος, δεν πρέπει να μας διαφεύγουν οι επικείμενες εκλογές στο **Ισραήλ** -η πέμπτη κατά σειρά αναμέτρηση σε διάστημα τεσσάρων ετών- και κυρίως οι εκλογές του 2023 στην **Τουρκία**, για τις οποίες θα έχουμε την ευκαιρία να επανέλθουμε σε επόμενες εκδόσεις των **Εκλογικών Τάσεων**.